

Interviu- col.r. Lucian Petrescu

Notă

Am luat acest interviu unui veteran de război de 91 de ani care trăiește actualmente în orașul Huși. Am preferat să nu ne limităm doar la cinci întrebări pentru că am fi condiționat foarte mult dialogul, așa că l-am lăsat să curgă, timp de aproape o oră, pentru că rezuma, în fond, o experiență de viață pe care nu mulți o mai au astăzi.

Ne-am rezumat doar să schimbăm culoarea textului acolo unde a început să vorbească despre experiențele din perioada comunistă. Aceste informații se regăsesc în partea a doua a acestui interviu și s-au pliat pe întrebările care pornesc de la termenii cheie pe care îi cere proba concursului.

Elev: **Popescu Tudor**

Întervievat: **Petrescu Lucian**

Popescu Tudor: Bună ziua!

Petrescu Lucian: Bună ziua!

Popescu Tudor: Popescu Tudor mă numesc, sunt elev la liceul teoretic Mihail Kogalniceanu Vaslui, particip la concursul Corneliu Coposu și am venit să vă adresez câteva întrebări în legătură cu perioada comunistă, cu al doilea război mondial. Dumneavoastră am înțeles că ați participat la război.

Petrescu Lucian: Mă numesc Petrescu Lucian, sunt colonel în retragere, veteran de război, am 91 de ani.

Popescu Tudor: Încântat. Prima întrebare: ce studii aveți?

Petrescu Lucian: Am liceul și academia comercială de la București și școala militară de ofițeri activi.

Popescu Tudor: Ce erau părinții dumneavoastră?

Petrescu Lucian: Tata a fost tot ofițer, mama casnică.

Popescu Tudor: Și unde a fost ofițer?

Petrescu Lucian: În mai multe garnizoane din țară.

Popescu Tudor: Vă mai amintiți câteva?

Petrescu Lucian: Cum să nu: Călarăși, Târgu Mureș, Blaj, Bazargic, Târgu Neamț, Târgu Ocna, Izmail imediat după primul război mondial.

Popescu Tudor: Deci a participat la primul război mondial.

Petrescu Lucian: Da, și la al doilea război a participat tata.

Popescu Tudor: A participat? Și care a fost soarta dumnealui?

Petrescu Lucian: Soarta a fost că până la urmă au fost scoși din cadrul disponibil fără niciun fel de drepturi, asta a fost soarta lui.

Popescu Tudor: Care este persoana care va inspira cel mai mult în copilărie? A fost tatăl dumneavoastră?

Petrescu Lucian: Nu, în copilărie cel mai mult m-a inspirat faptul că am făcut parte dintr-un complex școlar la Blaj ,acolo unde s-a înființat Școala Ardeleană pentru prima dată ,am stat opt ani de zile internat acolo și profesorii și educătorii pe care i-am avut acolo m-au influențat puternic încât mi-au dat posibilitatea de a-mi lua zborul în viitor fără probleme.

Popescu Tudor: Ați participat la război?

Petrescu Lucian: Am fost la război în toate,și în campania de Est și în campania de Vest.

Popescu Tudor: Ați fost în calitate de colonel?

Petrescu Lucian: Nu am fost colonel,eram sublocotenent.

Popescu Tudor: Ce evenimente importante va amintiți de pe front?

Petrescu Lucian: De pe front,căderea Odesei în primul rând.

Popescu Tudor: Ați participat?

Petrescu Lucian: Am fost în comandament, nu exact la atac ,dar la comandament. Caderea Odesei a fost una din problemele cele mai grele ale armatei române și va rămâne după Stalingrad cea mai grea problemă întrucât armata română singură a fost cea care a asediat Odessa,a cucerit-o,nemții au fost mai mult spectatori atunci.Pierderile au fost enorme :peste 90000 de oameni.Atacul asupra Odesei s-a produs în mai multe valuri pentru că nu ne așteptam la surpriza pe care ne-au creat-o rușii în sensul că ne-au pus în față surprize de care nu știam absolut nimic,surpriza în timpul războiului este aceea care hotărăște de cele mai multe ori victoria asupra atacatorului.Surprizele au fost valuri de aparare ,șanțuri de aparare extraordinar de puternice ,iar al treilea șanț era atât de puternic încât pe lângă faptul că reprezenta un obstacol natural extraordinar, avea pe dedesubt și un tunel prin care veneau trenurile armatei .Atacul propriu zis a durat de la 1 august până la 18 august în două etape.Pierderile, după cum v-am spus, au fost extraordinar de mari pentru că s-au creat surprize,rușii nu puteau fi scoși din catacombe pentru că Odessa reprezintă nu numai orașul de deasupra și fortificațiile de deasupra ci reprezintă și un ansamblu întreg de fortificații interioare,subpământene,nu puteam sub nici o formă să pătrundem acolo.Surpriza au creat-o tot ai noștri,unul din sublocotenenți care a reușit până la urmă întrebuițând gazul clor să-l introducă prin anumite orificii și i-am scos pe ruși de acolo ca în cele din urmă să se ducă spre malul mării unde au așteptat monitoarele noastre și i-au luat prizonieri .Pierderile rămân 90%,noi ne-am instalat în Odessa dar 15 zile după instalare a fost și o explozie extraordinară a comandamentului diviziei încât atât generalul cât și întregul stat major a fost distrus .Noi am fost avertizați asupra acestui aranjament de explozie însă n-am luat în seamă pentru că în război nu e suficient numai să ai curajul , să ai expansiune de a te lansa în victorie ,întotdeauna nu trebuie să subestimezi dușmanul ,iar întotdeauna poate să-ți creeze surprize sau poate fi chiar la un moment dat în poziția mai puternică decât tine .De aceste lucruri trebuie ținute seamă,în război două lucruri trebuie să știi :prevederea și să nu subestimezi niciodata forța inamică din fața ta .

Popescu Tudor: Care a fost cea mai mare bucurie de pe front?

Petrescu Lucian: Cea mai mare bucurie?N-aș putea spune.Cea mai mare bucurie a fost până la data de sfârșitul anului 1942,când mergeam în ofensiva totală atât cu infanteria cât și cu motorizata și cu aviația care ne ajuta și aveam și divizii de cavalerie ; atât în defileul Caucazului cât și în cotul Donului .

Popescu Tudor: Ați fost la cotul Donului?

Petrescu Lucian: Da, până la cotul Donului .

Popescu Tudor: Și ați fost luați prizonieri de ruși?

Petrescu Lucian: Nu ,toate ar fi mers bine, însă iarna anului 1942-1943 s-a arătat foarte ostilă .Îmi amintesc din istorie campania lui Napoleon când vroia să cucerească...intrase deja în Moscova și când generalul iarna l-a învins...bineînțeleș și tactica rușilor cu Kutuzov care în momentul când a găsit pe câmpul de luptă potcoavele cavaleriei franceze...S-a dus și le-a dus țarului Alexandru,și atunci francezii pierd războiul,într-adevăr așa a fost.În momentul acela s-a

născut aceeași surpriză pe care v-am spus-o și acuma și aceeași surpriză care ne-a prins și la Stalingrad tot atunci. Nu știu dacă cunoașteți Stalingradul.

Popescu Tudor: Da ,a fost punctul care a răsturnat războiul în defavoarea nemților .

Petrescu Lucian: Da ,în defavoarea nemților pentru că nu au ținut cont de învățămintele acestui al treilea mareșal al României,mareșalul Antonescu.(arată niște cărți)

Popescu Tudor: Arătați și la cameră!

Petrescu Lucian: Poftim,sunt 2 volume ,al treilea mareșal al României ,Antonescu,care i-a comunicat lui Hitler:”dacă ar fi zăpadă, tancurile sovietice n-ar putea să intre, să atace,dar pentru că este o iarnă geroasă fără precipitații,vă propun să restrângeți frontul de la 1000 de kilometri la 250 de kilometri și acolo să fie concentrate toate forțele pentru că altfel nu veți putea ține cont ofensivei sovietice “.Nu a ținut cont de lucrul acesta pentru că Hitler vroia neapărat să cucerească zona petroliferă, să taie conducta petroliferă din Azerbaijan care ducea spre Moscova, și pentru el era o chestiune vitală pentru că ar fi avut atunci tot combustibilul necesar pentru mecanizată;n-a ținut cont de lucrul acesta ,n-a căutat nici să îngusteze frontul ,adică să aducă forțele într-un spațiu mai mic ,n-a ținut cont nici de rezerve;însă a mai intervenit și altceva .Poate nici așa rușii n-ar fi învins ,dar s-au întâmplat două chestiuni:japonezii care erau în Axă...

Popescu Tudor: Trebuiau să atace prin Siberia ...

Petrescu Lucian: Da, trebuiau să atace acolo și nu au mai atacat și atunci toate trupele de atac de acolo au fost aduse înapoi și în același timp aliații pregăteau deschiderea celui de-al doilea front de debarcare în Normandia și atunci 40 de divizii de pe front ,infanterie și mecanizată vreo 12 divizii ,toate le-a luat Hitler și le-a împins spre Apus și a lăsat descoperit frontul de răsărit și atunci sovieticii,văzând că japonezii nu atacă,americanii prin Golful Piersic au trimis ajutoare substanțiale rușilor .Am găsit depozite în care nu mai puteau să răzbească în abundența în care se aveau,nu mai vorbesc de echipament , nu mai vorbesc de tancuri, când nemții nu mai puteau să opună nicio rezistență ,rușii împingeau în momentul acela 2000 de tancuri, bătălia de la Kursk ,ați auzit de ea, una din cele mai mari bătălii mecanizate de pe frontul care a fost în al doilea război mondial, unde s-au ciocnit tancurile germane cu T34 sovietice.Surpriza era că pe toate T34 căzute era scris”made în U.S.A.”,în felul acesta s-a văzut cât ajutor au dat americanii rușilor ca să răzbească și într-adevăr la Kursk s-a hotărât soarta războiului nu numai la Stalingrad, ci și la Kursk și de atunci s-a știut că războiul va fi în pierdere. Antonescu a sesizat lucrul acesta ;în primul război mondial Antonescu a fost acela care a ordonat cum să se producă cele 2 armate conduse de mareșalul Prezan și Averescu prin trecătorile Carpaților Ghimeș -Oituz prin partea cealaltă pe la Borsec și așa mai departe ;el n-a greșit în privința aceasta, i-a atras atenția ,a fost prea tarziu .Toată această ofensivă sovietică nu a putut fi oprită nici mai departe .Rușii au ajuns,au trecut Bugul,au trecut Niprul,au ajuns până la Nistru ,în partea de nord Țările Baltice.Erau mareșalul Jukov sus,mareșalul Malinovski era în frontul 2 ucrainian ,mareșalul Tabukin în partea de sus ;îi știu pe toți pe de rost, că cu toți am avut de a face ;Koniev la fel în partea de sus .Rușii să știți că nu au avut gradul de mareșal ,ei l-au împrumutat de la americani și au apărut mareșalii în timpul războiului .

Popescu Tudor: I-ați cunoscut personal pe Jukov ,pe....?

Petrescu Lucian: Nu,nu,nu ajungeam noi până acolo ,eu eram sublocotenent ,eram mai la urmă pus .

Popescu Tudor: Ce v-a marcat cel mai mult în perioada războiului?

Petrescu Lucian: Cel mai mult m-a marcat pierderea camarazilor de luptă ,am avut șeful de promoție Dumitrescu Marius ,care la Dalnic ,neputând trece cu armatele ,și-a luat o grupă de oameni și a atacat cazematele de la Dalnic ale rușilor .Neputând ultima cazemată să fie aruncată că pieriseră toți soldații , s-a aruncat asupra mitralierei care avea țeava scoasă din tub și a aruncat ultima grenadă pe care o avea în cazemată, ca să distrugă rezistența și să dea drumul armatei române să meargă mai

departe .Să știți dumneavoastră,ostașul român este,că spunea bine Makensen :”Dacă aş avea infanteria română,cavaleria română și altileria rusă ,aş bate toată lumea”.Infanteristul român este un ostaș excepțional ,este țăranul nostru român plecat de pe glie, care e învățat cu suferința ,nu era pretențios.În iarna aceea de -25 de grade ,în mântăluțele acelea ,fără cojoace ,fără nimic,cum au fost îmbracați rușii de către americani ,au rezistat în frigul acela .Să știți pentru această bravură a ostașului român, dacă o să scrieți undeva ,să nu uitați un lucru:ostașului român trebuie să i se ridice un monument european ,toată lumea să știe cine a fost ostașul român și în războiul de independență și în primul război mondial ,unde a rostit:”Pe aici nu se trece”,și în cel de-al doilea război mondial .O să mă întrebați: ”Da frica unde era?”,nu exista frică pe front,pe front nu exista .M-a întrebat cineva:”Da nu v-a fost frică?”Nici frig ,nici foame, nici frică; în momentul când pornești la atac din ordinul comandamentului ,aceste toate sunt lucruri secundare ,nu mai ești decât un exponent al țării tale la datorie.

Popescu Tudor:Cum v-ați adaptat la întoarcerea în țară?

Petrescu Lucian:Întoarcerea în țară a fost bine organizată totuși să știți pentru trupele care au scăpat din încercuirea de la Stalingrad în cotul Donului .A fost organizată de către generalul Sănătescu care a fost după aceea prim ministru .Îl am aici, în fotografie ,el a organizat întreaga retragere pe corpuri de armată și în așa fel încât să avem pierderi foarte puține ,încât trupele care s-au retras de acolo ,am reușit să le aducem în țară cu efective aproape integrale ,care au scăpat,care nu au ajuns prizonieri ,pentru ca am pierdut peste 1500000 numai la Stalingrad, plus 90000 la Odessa, plus dispăruții ,și după aceea să nu uităm un lucru :în momentul când încă eram în Moldova și rușii înaintaseră spre Iași au luat prizonieri încă o sută și ceva de mii ,pentru că convenția de pace nu s-a semnat la 23 august cum se spune,s-a semnat la 12 septembrie și rușii au considerat că încă suntem în război între 23 august și 12 septembrie 1944 și au luat încă o sută și ceva de mii de prizonieri .

Popescu Tudor:Cum i-ați perceput pe comuniști?

Petrescu Lucian:Care comuniști?

Popescu Tudor:În general?

Petrescu Lucian:Ce să vă spun,nu pot să-i percep deloc, pentru că în 1947 ,după ce a plecat regele situația în armată nu mai era aceeași deși toți am depus jurământ regelui ,în armată era nesiguranță.

S-au infiltrat între noi elemente educate de numiții activiști din răsărit și nu mai exista siguranță,nu mai exista camaraderia și percepția a fost că nu știai cine e cel de lângă tine,asa n-am perceput-o nici eu și am făcut 10 ani de închisoare.

Popescu Tudor:Unde ați făcut închisoare?

Petrescu Lucian:Am făcut-o de la Uranus,cea mai formidabilă închisoare care poate să existe .

Popescu Tudor:Și unde este aceasta?

Petrescu Lucian:Știți unde este,cunoașteți Bucureștiul?

Popescu Tudor:Da.

Petrescu Lucian:Unde au fost arhivele ,cum te urci pe strada Uranus de la Izvor în sus,unde era arsenalul armatei .Înainte de asta am făcut închisoare o lună și jumătate în închisoarea de la Brașov,cetatea Brașovului, de pe vremea Mariei Teresa;o închisoare îngrozitoare,iar în Uranus am stat un an de zile

într-o celulă tip “fântână”. Am intrat pe 12 august și am ieșit pe 18 august anul următor,de acolo.Nu mă întrebați cum arătam,nu mă întrebați de chestia aceasta.

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Și,atunci, mă întrebați cum îi percep pe comuniști?

Popescu Tudor: Ce înseamnă pentru dumneavoastră comunismul?

Petrescu Lucian: Pentru mine? În timpul lor am făcut închisoare; ieșind din închisoare a trebuit să muncesc,nu?

Popescu Tudor:Da.

Petrescu Lucian: Ce,crezi ca mi-au dat grade sau ceva ? Nimic. M-am dus și am lucrat ca miner în mină doi ani de zile,ca până la urmă să-mi găsesc un post de contabil la unul din Gostat-urile din Moldova,Averești, poate ați auzit de Averești ,nu?

Popescu Tudor: Nu ,nu.

Petrescu Lucian: Da,e aproape ,n-ați auzit de Averești ? Averești, Bunești ...

Popescu Tudor: Nu.

Petrescu Lucian: Sunt comunele astea aproape.Da,și de acolo am ieșit la pensie și acuma lucrez la veteranii de război; mă ocup de... câți mai sunt,că nu mai sunt mulți,cam de la Fălciu și până la Oltenești,veterani mai sunt vreo 400 și femei,văduve de veteran mai sunt cam 1000.

Popescu Tudor: Ce părere aveți despre activiștii de partid?

Petrescu Lucian: Ce părere am?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Eu nu prea luam contactul cu ei, nici ei cu noi .Noi am fost marginalizați și după aceea,cei care au fost închiși ,cei care au fost în regimul trecut, nu eram asimilați în nici un fel de manifestare și organizare de-a lor.Totuși și între ei au fost oameni care, într-adevar, au muncit pentru țară acolo unde au fost puși și au fost într-adevar sensibili la durerile poporului,au fost însă numai o parte,nu mulți.

Popescu Tudor: Ați cunoscut vreun dizident? Care a fost soarta lui?

Petrescu Lucian: Dizident?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Ce înțelegeți prin dizident sau opozant?

Popescu Tudor: Adică, cei care s-a opus regimului și a reușit să...

Petrescu Lucian: Oh! Au fost foarte mulți, să știți... nu vă rețin numele.

Popescu Tudor: Tudor.

Petrescu Lucian: Tudor ,da ?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Domnu Tudor,numai în toată Europa n-a fost organizată toată rezistența anticomunistă din munți ca în România.Cine credeți că a organizat-o?Tot ofițerii veniți de pe front împreună cu ostașii veniți de pe front și începând din Făgărași , unde ați auzit de Elisabeta...

Popescu Tudor: Rizea.

Petrescu Lucian: Rizea, da, ,ați auzit de ea,de Arsenescu,după aceea în cotul Vrancei , în Munții Vrancei, la fel era, nu mai rețin minte cine era... până în Nordul Bucovinei.

Popescu Tudor: Ogoranu, sau...

Petrescu Lucian: Nu, Ogoranu a fost dincoace în Făgăraș ,care a scris cartea că Brazii nu se îndoiaie,brazii se rup , l-am cunoscut personal pe Ogoranu.

Popescu Tudor: L-ați cunoscut?

Petrescu Lucian: Da da da , un om deosebit.

Popescu Tudor: A fost dizident?

Petrescu Lucian: Da, a fost dizident.

Popescu Tudor: Ce părere aveți despre el?

Petrescu Lucian: Un om... dacă am avea mulți ca Ogoranu , poate că și situația noastră ar fi alta astăzi.Este un luptător adevărat.L-am cunoscut la un simpozion la București, a facut 27 de ani,dar nu i-a făcut la închisoare, a fost adăpostit de colo colo, dar a organizat extraordinar de bine rezistența din Făgăraș . Rezistența a fost și în Munții Apuseni ,cu colonelul Dabija,dar rezistența cea mai puternică a fost în Maramures. Să știți, românii din Maramureș erau atât de

înverșunați, încât pe ei nu i-a speriat nimic. Nici frigul ,nici securitatea , nici nimica. Au știut să moară, mai bine mureau decât să trădeze, au înfundat pușcăria și au fost exterminați de-o sălbaticie nemaipomenită.Închisorile comuniste, lagărele de pe canal, am facut 5 ani de zile pe canal, au fost acolo oameni de toate categoriile sociale: preoți, ofițeri,profesori universitari de mare valoare au fost acolo,preoți de toate rangurile, chiaburii că i-au adus și pe ei acolo, oameni nevinovați cu totul.

Popescu Tudor: Și care a fost soarta lui Ion Gavrilă Ogoranu?

Petrescu Lucian: Ogoranu, a murit până la urmă, dar nu știu unde, nu o murit în închisoare Ogoranu, când l-am cunoscut eu încă mai era. Că am vorbit eu la București, după aceea o vorbit și el. În sat la el, el e pe undeva de pe la Mândra din Făgăraș de pe acolo, din zona aceea, i-au ridicat și un monument acuma, am auzit, merită să știți. Ogoranu a fost un om care poate să rămână un exemplu nu numai acuma, ci pentru totdeauna în istoria noastră. O să mă întrebați: Cum de am putut rezista pe Canal? Unde am cunoscut frigul de 30 de grade, am cunoscut foamea, au fost colonii de exterminare. Lozinca era urmatoarea: **“Ați venit aici nu pentru a pleca, rămâneți aici”**; și așa este,au murit extraordinar de mulți.Canalul Dunăre-Marea Neagra, de la Cernavodă și până la Agigea , că n-a fost planificat la Agigea întâi,o fost să ajungă până la mare,dar s-au facut anumite greșeli de proiect. Inginerii care l-au facut, ingineri liberi, au fost împușcați. N-ați știut nu?

Popescu Tudor: Nu.

Petrescu Lucian: Să știți lucrul acesta, au fost împușcați. Acest Canal de la un capăt până la altul ,pe malul său nu are decat morminte fără cruce , jertfele au fost extraordinar de mari; pentru că nu numai că nu se lucra, cum am lucrat după aceea cu... când o venit Ceaușescu de-o băgat mecanizata puternică,atunci se lucra cu sapa și cu lopata.

Popescu Tudor: Am înțeles.

Petrescu Lucian: Da.

Popescu Tudor: Vi se pare ca cetățeanul tăcut era o prezență majoritară în perioada comunistă?

Petrescu Lucian: Cetățenii?

Popescu Tudor: Tăcuți.

Petrescu Lucian: Tăcuți?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Erau și tăcuți, da, într-adevar,era nevoie să...

Popescu Tudor: Erau o prezență majoritară? Erau mulți?

Petrescu Lucian: N-aș putea să spun. Foarte mulți din ei, chiar dacă nu erau membri de partid, căutau să comenteze și chiar să se încadreze în activitatea care a fost impusă; mai ales erau foarte ahtiați să se încadreze pentru munca care era pentru țară și pentru popor.

Popescu Tudor: Am înțeles.

Petrescu Lucian: Da, să știți, nu erau prea mulți tăcuți ,nu; dar erau foarte atenți la ce vorbeau pentru că orice cuvânt putea să coste. Am să vă dau un exemplu: m-am dus la o întrunire la Blaj, de unde am terminat liceul la o întrunire de 20 de ani și acolo am vorbit contra revizionismul maghiar -care s-a manifestat, nu numai atunci s-a manifestat , și acuma se manifestă puternic sub diferite forme că se gasesc destule- și n-am ajuns bine înapoi la Huși și deja cuvântul meu era înregistrat de securitate ,și spune ca: “domnu Petrescu, lăsați-o mai încet că n-avem rost să ne punem rău cu ungurii”.

Popescu Tudor: Ce era un turnător?

Petrescu Lucian: Un turnător?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Un om care căuta să te traga de limbă sau îți observa activitatea ta, și după aceea se ducea și avea ofițerul lui informator. Era format de ofițerul informator și se ducea și dădea note informative despre respectivul.Dacă dădea realitatea, respectivul nu pătea nimic

pentru că, numai dacă era nociv regimului , dacă era împotriva regimului ,dar dacă nu- erau primite note așa reale cum erau ele,să știți.

Popescu Tudor: Ați avut de a face cu un astfel de om ?

Petrescu Lucian: Cu un turnător?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Erau peste tot , nu pot să spun acuma că, majoritatea nu mai sunt și care au fost cred că nici nu-și dau seama ce au fost.

Popescu Tudor: Ați avut de a face cu vreun securist?

Petrescu Lucian: Cu un securist, da. Nu exista unitate care să nu aibă securist ,însă unii dintre ei au fost oameni cumsecade: au venit , au înțeles situația , mai ales după anii , '77 încolo; înainte de '77, și mai ales în timpul lui Gheorghiu Dej , erau foarte drastici, în toate problemele. După '77 și după '80 lucrurile au început să se schimbe puțin: nu aveai voie să ascuți Europa Liberă , nu aveai voie , Doamne Ferește , să ajungi la broșuri venite din Occident și așa mai departe. Ei erau peste tot ,dacă tu aveai o activitate de planificare la respectivul, îți cereau absolut totul pentru că erau în așa fel formați , aproape fiecare, nu numai cei care erau membri de partid ci și ceilalti, nu cumva să se întâmple ceva. Asta-i o caracterizare, așa, succintă.

Popescu Tudor: Știți ceva despre diaspora în perioada comunistă?

Petrescu Lucian: Da, am avut și eu colegi care au folosit, s-au dus în diaspora, colegi care au ajuns foarte bine , au fost protejați , și-au făcut studiile în străinătate. Într-adevăr ne-au ajutat în sensul că , căutau să ne trimită anumit material , de ordin științific vorbind .

Am să vă dau un exemplu: unul din colegii mei a ajuns Doctor Honoris Causa al facultății din Louvain pentru faptul că a fost inițiatorul, inventatorul materialului folosit în aeronautica care în toate navele care erau trimise în cosmos , materialul nu rezista. Dar acest om care este din Săliștea Sibiului, o să apară un articol cât de curând în revista Rapsodia de la Sibiu ,am trimis articolul , o mai apărut el ,dar

l-am retrimis din nou ca să știi, a inventat metalele care să poată să reziste la temperaturi înalte sau la frecarea în atmosferă în viteza enormă pe care o aveau navele cosmice și a fost declarat Doctor Honoris Causa și al Politehnicii din București și al facultății din Louvain. A murit săracul.

Popescu Tudor: Ați ascultat Europa Liberă?

Petrescu Lucian: În fiecare seară aproape.

Popescu Tudor: Și cum era? Semnalul era bruiat?

Petrescu Lucian: Poftim?

Popescu Tudor: Se auzea bine?

Petrescu Lucian: Nu, nu prea era bruiat , că aveam un aparat foarte bun , însă rămânea la noi ceea ce auzeam , nu transmiteam mai departe ; ei știau ofițerii de securitate că noi ascultam Europa Liberă , ascultau și ei.

Popescu Tudor: Ofițerii de securitate?

Petrescu Lucian: Și ei ascultau , n-aveți nicio grijă . Erau curioși să știe ce se întâmplă în Occident. Da, erau curioși, da.

Popescu Tudor: Care este impresia generală despre regimul comunist?

Petrescu Lucian: Despre?

Popescu Tudor: Regimul comunist.

Petrescu Lucian: Impresia generală?

Popescu Tudor: A dumneavoastră,da.

Petrescu Lucian: Ce să vă spun, uitați, am aici o carte, care mi-a venit nu demult, așa, uitați asta!Nu știu dacă o s-o găsiți undeva. Războiul Civil European 1917-1945; aici este Hitler și Stalin este vorba de...

Popescu Tudor: Puteți arăta și la cameră?

Petrescu Lucian: Poftiți. De Ernst Nolte, el e evreu însă nu pune problema din punct de vedere al evreilor al Holocaustului, nu, el privește lucrurile în mod... Ați văzut-o, da?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: Așa, în mod real, și arată că acest război nu s-a terminat în '45, acest război a mers până în '89 și din '89 încolo, pentru că aceste două ideologii: ideologia național-socialistă-fascistă, și bolșevismul au fost acele care au declanșat conflictul mondial pe planeta noastră, cel mai mare conflict mondial care a fost vreodată. Este foarte interesantă pentru că este privită "sine ira et studio" adică fără ură și partinire. Istoria este un studiu care nu se supune nici voinței parlamentare, nici unor legislații, nimic, istoria este purul adevăr, pentru că istoria stă la baza viitorului; nu se poate viitorul unui neam fără istorie.

Popescu Tudor: Da, dar revin la întrebare: Părerea dumneavoastră despre regimul comunist, în general...

Petrescu Lucian: Credeți că l-am ocolit ca să nu vă dau răspunsul?

Popescu Tudor: Nu.

Petrescu Lucian: Să știți că regimul comunist așa cum a fost, a avut și părți bune, pozitive și a avut și părți negative. Negativele au fost clare pentru că...dar hai să iau pozitivele întâi, e mai interesant; pozitiv în felul de a organiza viața. Eu, lucrând în agricultură, am fost tot timpul conștient de faptul că ceea ce lucrez este spre binele populației. Statul nostru a progresat din punct de vedere agricol extraordinar de mult la timpul acela. Trusturile GOSTAT, ministerul agriculturii, trusturile și Gostaturile care țineau de trust, au organizat o agricultură pe baze științifice, o agricultură în majoritatea ei în ceea ce privește culturile de câmp, irigată..., toate acestea au dispărut. Uitați-vă numai la Berezeni, ați auzit de Berezeni nu?

Popescu Tudor: Da.

Petrescu Lucian: E o comună alături aici din Huși. Care și-a menținut forma, i-a schimbat numai firma, în loc de "Gostatul Berezeni" acum scrie "Întreprinderea Agricolă Berezeni", "Agro-industrială Berezeni", merge extraordinar de bine, din toate punctele. Noi, dacă am fi avut la ora aceasta Gostaturile, am fi fost foarte departe, am fi avut tot ce ne trebuie, agricultura este baza salvatoare a noastră.

Popescu Tudor: Da, am înțeles. Va mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat și pentru ca ați răspuns la aceste întrebări.

Petrescu Lucian: Da, cu multă plăcere și să dea Dumnezeu să fie de folos.

Popescu Tudor: Da, mulțumesc.